Poslovni broj: P-325/13-63

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Braće Radića 2

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
PETRIĆ i dr.
datum:
primio: 9. 01. 15

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Varaždinu po sutkinji toga suda Jasni Lekić, a temeljem prijedloga više sudske savjetnice Ivane Starčević, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa ŠKZ RIF – INVEST "u stečaju", Čakovec, Trg Eugena Kvaternika 13, OIB: 58949019620, zastupanog po punomoćnicima, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Petrić i dr., Varaždin, Kolodvorska 13, protiv tuženika Josipa Krnjaka iz Šenkovca, Augusta Šenoe 50, OIB: 23824015006, zastupanog po punomoćnicima, odvjetnicima u Zajedničkom odvjetničkom uredu Zlatko Ružman i Darko Pandur, Prelog, Trg kralja Tomislava 1, radi isplate (vps. 33.070,74 kn), nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene dana 14. studenoga 2014. u prisutnosti punomoćnice tužitelja, odvjetnice Nives Ernoić , dana 7. siječnja 2015.

presudio je

I/ Djelomično se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Općinskog suda u Čakovcu, posl. broj Ovrv 5217/04 od dana 21.12.2004. g., te se nalaže tuženiku Josipu Krnjaku iz Šenkovca, A. Šenoe 50, da u roku od 8 dana isplati tužitelju Stečajnoj masi ŠKZ RIF-INVEST „u stečaju“, Čakovec, E. Kvaternika 13, iznos od 28.740,90 kuna (dvadesetosamtisućasedamstočetrdesetkunaidevedesetlipa) zajedno sa kamatom tekućom na navedeni iznos od 1.12.2001. do isplate, po stopi od 1,99% mjesečno.

II/ Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 26.205,00 kuna, u roku od 8 dana, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 7.1.2015. do isplate po stopi od 12% godišnje, a u slučaju izmjene stope zakonske zatezne kamate, po stopi jednakoj eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem, uvećanoj za 5 postotnih poena, dok se daljnji zahtjev tužitelja za naknadu troška postupka u iznosu 1.237,50 kuna sa pripadajućom zateznom kamatom, odbija.

Obrazloženje

Rješavajući o ovoj pravnoj stvari, tijekom postupka je donijeta prvostupanjska presuda Općinskog suda u Čakovcu broj P.913/06-25 od 10.12.2007. kojom je pod toč. I/ djelomično održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi toga suda broj Ovrv 5217/04 od dana 21.12.2004. g., te je tuženiku naloženo da tužitelju isplati iznos od 4.329,84 kuna sa kamatom po stopi od 16,28% godišnje, tekućom od 1.12.2001. do isplate, u roku od 15 dana.

Toč. II/ presude djelomično je ukinut platni nalog sadržan u istom rješenju o ovrsi te je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 28.740,90 kuna sa ugovorenom kamatom od 1,99% mjesečno tekućom od 1.12.2001. do isplate kao i zahtjev za isplatu kamate na dosuđeni iznos od 4.329,84 kuna iznad dosuđene kamate po stopi od 16,28% godišnje odbijen, a toč. III/ naloženo je tužitelju da naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 3.803,35 kuna u roku od 15 dana.

Navedenu presudu pravovremeno podnijetom žalbom u odbijajućem dijelu pod toč. II/ izreke kao i u odluci o trošku postupka pod toč. III/, pobija tužitelj zbog svih zakonskih žalbenih razloga, te je Županijski sud u Varaždinu, svojom odlukom broj Gž 1076/08-2 od 9.4.2009. usvojio žalbu tužitelja i ukinuo presudu Općinskog suda u Čakovca u pobijajućem dijelu i predmet vratio sudu na ponovno suđenje. S obzirom da je naknadno nad tužiteljem otvoren stečaj, nadležan je za daljnji postupak postao ovaj Trgovački sud u Varaždinu.

Nesporno je među strankama da je pozajmicom koju je tužitelj dao tuženiku Ugovorom o financijskom zajmu broj 200138 od 30.11.2001. (dalje: Ugovor 2001.), koja prema izvodu otvorenih stavaka tužitelja od 12.7.2004. iznosi 33.070,74 kuna, zatvorena ranija obveza tvrtke Panex Agro d.o.o., čiji je tuženik bio direktor, prema tužitelju, a iz Ugovora broj 80045 o financijskom zajmu od 30.4.1998. (dalje: Ugovor 1998.), što između ostaloga proizlazi i iz presude Općinskog suda u Čakovcu, koja je postala pravomoćna u već spomenutoj toč. I/ izreke, koja obvezuje tuženika da tužitelju podmiri dug proistekao iz Ugovora 2001., a koji dug je postupkom koji je prethodio utvrđen kao rezultat reprograma obveza proisteklih iz Ugovora 1998. Iz provedenog postupka proizlazi da je iznos tih obveza i posljedično tome, nove pozajmice koju je od tužitelja uzeo tuženik 2001., a koja je predmet ovog spora, utvrđen sukladno stopama ugovornih i zateznih kamata, te obračunu plaćanja tadašnjeg dužnika Panex Agro d.o.o., sve temeljeno na Ugovoru 1998. Stoga je nesporno da tužitelj osnovano potražuje od tuženika isplatu iz sklopljenog Ugovora 2001. (čl. 557., 558 Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01; dalje u tekstu: ZOO). Međutim u pogledu visine te tražbine postoji spor među strankama, poglavito u dijelu visine stope ugovorne kamate, budući da je u provedenom postupku utvrđeno da je tužitelj po ranije sklopljenom Ugovoru 1998., u svojim poslovnim knjigama pored potraživanja s osnova glavnog duga u iznosu od 20.000,00 kuna (koliko je iznosila pozajmica tužitelja društvu Panex Agro) evidentirao i potraživanje s osnova izračunate ugovorne i zatezne kamate u iznosu od 38.867,29 kuna, odnosno ukupno potraživanje u iznosu od 58.867,29 kuna, koje je umanjio za uplate korisnika zajma u iznosu od 25.796,55 kuna (dinamika i iznosi plaćanja nisu sporni), te je tužitelj svoje potraživanje utvrdio u iznosu od 33.070,74 kune, a koje se sastoji od glavnog duga u iznosu od 20.000,00 kuna, izračunate ugovorne kamate u iznosu od 12.696,21 kuna i izračunate zatezne kamate u iznosu od 374,53 kuna.

Budući da je tužitelj i ugovornu i zateznu kamatu iz Ugovora 1998. izračunavao po stopi od 3,1 % mjesečno, odnosno po stopi od 37,20 % godišnje, a nesporno je da je tadašnji dužnik kasnio u ispunjenju ugovornih odredaba Ugovora 1998. koje se odnose na ugovornu kamatu, postavilo se pitanje ukoliko tužitelj imao pravo na izračun zatezne kamate na neplaćenu ugovornu kamatu, po kojoj to stopi on ima to pravo, te je li općenito primijenjena stopa ugovornih/zateznih kamata nedopuštena zbog svoje visine ili se može govoriti o primjeni odredbi Ugovora 1998. koje su ništave jer su primijenjene kamate zelenaške (lihvarske).

Valja reći da se presuđeni dio ove pravne stvari odnosi na iznos koji je u svom nalazu i mišljenju od 17.4.2007. navela sudska vještakinja Ksenija Špoljarić, kao iznos duga tadašnjeg tuženika Panex Agro d.o.o. prema tužitelju po Ugovoru 1998. (prema kojem je formiran dug ovdje tuženika), polazeći od toga da je ugovorna kamatna stopa mogla iznositi maksimalno 15,64% godišnje, što predstavlja prosječnu kamatnu stopu po kojoj su banke odobravale kunske zajmove tvrtkama u mjesecu travnju 1998., dok je zatezna kamata u to vrijeme bila propisana Uredbom o visini stope zatezne kamate i iznosila 18% godišnje.

Kako je nedvojbeno da je tužitelj tuženiku odobrio zajam upravo u iznosu kolika je bila tužiteljeva tražbina prema tvrtki Panex agro d.o.o., vještakinja dalje nastavlja, da pod

pretpostavkom izračuna kamate po stopama kako je gore opisano, dug tuženika na dan pokretanja ovršnog postupka (26.8.2004.) iznosi 4.329,84 kuna na ime glavnog duga, sa kamatom od 16,28 % godišnje, što predstavlja prosječnu kamatnu stopu banaka u mjestu odobrenja zajma u vrijeme sklapanja ugovora o zajmu koja teče od 30.11.2001. do isplate.

Stoga je glavni zadatak ovoga suda ocijeniti visinu ugovorene kamatne stope u Ugovoru 1998., a što je sud (jednako kao i eventualno postojanje elemenata lihvarske kamate u skladu s odredbom članka 141. ZOO-a) dužan učiniti po službenoj dužnosti (na ništavost sud pazi ex officio).

Pri ocjeni o tome je li stopa ugovorne kamate viša od zakonom propisane, treba poći od odredbe članka 399. stavak 2. ZOO-a, po kojoj se u pogledu najviše ugovorne stope između drugih osoba (a ne pojedinaca) primjenjuju odredbe posebnog zakona. Kako nije donesen poseban zakon koji bi određivao najvišu stopu ugovornih kamata, u svakom pojedinom slučaju treba ocijeniti ima li stopa ugovornih kamata elemente zelenaškog ugovora. Dakle, zadaća je prvostupanjskog suda ocijeniti je li ugovorena kamata nerazmjerno visoka u odnosu na tržišne uvjete u vrijeme sklapanja Ugovora o zajmu, odnosno je li to razlog za eventualnu nevaljanost ugovorene kamatne stope, u dijelu iznad utvrđene prosječne visine ugovorne kamatne stope na konkretnom tržištu (tako Ustavni sud Republike Hrvatske u predmetu U-III-380/01 od 5. svibnja 2004. godine, „Narodne novine" broj 65/04 i 75/04).

Tuženik s tim u vezi navodi da je prema uvjetima iz Ugovora 1998. vidljivo da je u odnosu na okolnosti koje su bile na strani društva Panex Agro d.o.o., sadržaj preuzetih ugovornih obveza u protivnosti s općim načelima obveznog prava kojih su se dužni pridržavati svi sudionici obveznih odnosa, pa se zaista ugovorna kamata može smatrati zelenaškom, sve imajući u vidu da tijekom poslovne suradnje tužitelja i Panex Agro d.o.o., točnije tokom 1998., poslovne banke nisu odobravale kredite i pozajmice pravnim osobama, pa su trgovačka društva u cijelosti ovisila o novčanim sredstvima koja su im odobravale štedno-kreditne zadruge poput tužitelja, koje su iskorištavale situaciju na tržištu i nametale im svoje uvjete, čime su prvenstveno povrijedile načelo jednake vrijednosti davanja, u skladu s tržišnim uvjetima. Stoga se i na sporni Ugovor o zajmu (misli se na Ugovor 2001.) a koji svoje uporište ima u Ugovoru o zajmu iz 1998., također mogu primijeniti gore rečene povrede osnovnih načela obveznopravnih odnosa. Nadalje navodi da se sudska zaštita može pružiti samo onoj stopi ugovorne kamate koju banke ugovaraju za takvu vrstu posla pod uvjetom da tako određena kamata nije zelenaška. Kako je Ugovorom 1998. bila ugovorena kamatna stopa od 3,1% mjesečno odnosno 37,20% godišnje, i više je no očito da je takva kamata zelenaška. Ista stvar i pravilo može se primijeniti na drugi zajam koji je predmet ovog postupka (Ugovor 2001.), budući da je i u ovom slučaju ugovorena kamatna stopa od 1,99% mjesečno, što predstavlja kamatnu stopu od 23,88% godišnje.

Tužitelj naprotiv smatra da je iz podataka pribavljenih od štedno-kreditnih zadruga koje su poslovale u prijeporno razdoblje, vidljivo da je kamatna stopa koju je tužitelj primijenio na Ugovor 1998. bila uobičajena i sukladna tadašnjoj poslovnoj praksi štedno-kreditnih zadruga. Nadalje da je nesporno da su se uvjeti kreditiranja uvelike razlikovali između poslovnih banaka i štedno-kreditnih zadruga u navedeno vrijeme. Kako su poslovne banke zahtijevale veće instrumente osiguranja kredita, sami troškovi kreditiranja bili su viši u odnosu na kredite dobivene od štedno-kreditnih zadruga. Stoga je tržište kapitala oblikovalo kamatu stopu koja je na godišnjoj razini bila viša od kamatnih stopa koje su primjenjivale poslovne banke. Upravo iz tog razloga ne može se govoriti o ništetnosti kamatne stope primijenjene na prethodno navedeni ugovor o financijskom zajmu. Kako je kasnijim

ugovorom o financijskom zajmu iz 2001. zatvoren dug s osnova ugovora o zajmu iz 1998., slijedi potpuna osnovanost tužbenog zahtjeva.

U postupku su provedeni dokazi: uvid u izvod otvorenih stavaka (list 4), ugovor (list 5-6 spisa Ovrv-5217/04), ugovore (list 12-15, 20-21), ugovor o ustupanju, izjavu o prijeboju, naloge i izvatke (list 22-27), mjenična očitovanja i preslike mjenica (list 28-29), nalaz i mišljenje vještaka sa priležećom dokumentacijom (list 34-53).

Pročitani su raniji iskazi stranaka sa raspravnog zapisnika od 22.1.2007. (list 17-19), iskaz vještakinje Ksenije Špoljarić sa raspravnog zapisnika od 26.11.2007. (list 64-65) i sa raspravnog zapisnika od 26.2.2013. (list 176-178), izvršen je uvid u podatke o uvjetima kreditiranja (list 113-114, 122-123, 147-157), dopunu knjigovodstvenog vještačenja (list 135-146 i 181-189), te očitovanje vještakinje na podnesak tužitelja (list 235-247).

Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo, pa je sud primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13; dalje u tekstu: ZPP) temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, utvrdio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

Iz Ugovora br. 200138 od 30.11.2001. proizlazi da je istim tužitelj kao davatelj zajma tuženiku kao korisniku zajma, odobrio financijski zajam u protuvrijednosti iznosa od 4.472,12 eura, odnosno u iznosu od 33.237,05 kuna (glavnica je sukladno navodu tužitelja revalorizirana te iznosi 33.070,74 kuna) uz ugovorenu kamatu od 1,99% mjesečno, te s rokom vraćanja do 30.11.2002., a kako je već rečeno, radi podmirenja nepodmirenih obveza iz ranijeg Ugovora 1998.

Iz dopuna nalaza i mišljenja sudske vještakinje Ksenije Špoljarić od 30.3.2011. koje se poglavito tiču ugovornih kamatnih stopa banaka i štedno-kreditnih zadruga 1998. i 2001., vidljiv je prikaz kamatnih stopa uz koje su banke i zadruge odobravale zajmove pravnim osobama u travnju 1998. godine, odnosno fizičkim osobama u studenom 2001. godine (sve temeljem podataka dostavljenih po bankama, odnosno zadrugama te onih objavljenih u časopisu RRIF od svibnja 1998. godine), kao i prikaz kamatnih stopa ŠKZ RIF-INVEST d.d. i prikaz prosječne kamatne stope banaka koju je vještakinja koristila pri izradi osnovnog nalaza i mišljenja.

Kreditor	**Travanj 1998. godine**	**Studeni 2001. godine**
Kreditna unija Libertina	2,7 – 3,2 % mjesečno	1,9 % mjesečno
Dukat d.o.o. u stečaju	4,5 % mjesečno	nema podatka
Zagrebačka banka	16-17,50 % godišnje	13,49% godišnje uz 15% depozita i 2-4 jamca, EKS = 14,53%
Podravska banka	13-21 % godišnje	13,80 % godišnje
Međimurska banka	18% godišnje	14 % godišnje
ŠKZ RIF-INVEST	3,1 % mjesečno	1,9 % mjesečno
Stopa korištena pri izradi nalaza 17.04.2007. godine	15,64 % godišnje	16,28 % godišnje

Vještakinja u navedenom nalazu i mišljenju navodi da je prosječna kamatna stopa po kojoj su Kreditna unija Libertina i Dukat d.o.o. odobravali kredite pravnim osobama u

mjesecu travnju 1998. godine iznosila 3,725 % mjesečno (Libertina = 2,95 % mjesečno + Dukat = 4,5% mjesečno = 7,45 / 2 = 3,725 % mjesečno, dok su za mjesec studeni 2001. godine dostavljeni podaci samo po Kreditnoj uniji Libertina, a ista je odobravala kredite fizičkim osobama po kamatnim stopama od 1,90 % mjesečno.

U usmenom iskazu, danom na raspravi 26.2.2013., vezanom za spomenutu dopunu nalaza i mišljenja, vještakinja navodi da je prilikom izrade dopune nalaza zatražila uvjete kreditiranja u sporno vrijeme na području Varaždinske županije od banaka i kreditnih institucija. Iz dostavljenih dopisa banaka proizlazi da su banke na području Varaždinske županije u mjesecu travnju 1998. odobravale kredite najčešće fizičkim osobama, a kako se u konkretnom slučaju radilo o pravnoj osobi kojoj je tužitelj odobrio kredit i to trgovačkom društvu Panex Agro d.o.o., prosječne kamatne stope utvrdila je na temelju objavljenih podataka u časopisu Računovodstvo, revizija i financije. Navela je da su u vrijeme odobravanja kredita od strane tužitelja, a osobito tijekom 1998., dostupniji na tržištu za korisnike kredita bili krediti koje su odobravale štedno-kreditne zadruge. Iz samih dopisa banaka proizlazi da su banke teško odobravale kredite pravnim osobama u vrijeme odobravanja kredita od strane tužitelja, osobito 1998., odnosno ponude kredita banaka nisu zadovoljavale sve potrebe na tržištu. Nadalje, iz njenog iskaza proizlazi da je na visinu kamatne stope koju su oblikovale štedno-kreditne zadruge, pa i tužitelj, utjecalo pomanjkanje novčanih sredstava od strane banaka uslijed tržišne potražnje za kreditima koje su korisnici kredita lakše ostvarili u štedionicama nego li u poslovnim bankama. Konačno, vještakinja navodi da je nalazom utvrđeno da su ostale štedno-kredite zadruge u travnju 1998. odobravale kredite pravnim osobama uz prosječnu kamatnu stopu od 44,70% godišnje, a tužitelj uz stopu od 37,20% godišnje, a tijekom 2001. ostale štedionice uz kamatnu stopu od 1,9 % mjesečno, odnosno 22,5 % godišnje, kao i tužitelj.

Polazeći od tih činjenica koje tiču stanja tržišta kapitala/kredita 1998., u odnosu na pravne osobe kao korisnike kredita, sud utvrđuje da su upravo to te okolnosti koje se moraju ispitati u svakom pojedinom slučaju kao primarne, jer od njih ovisi sama dostupnost novca za dotične subjekte u dotično vrijeme, pri čemu su onda prosječna kamatna stopa i cijena kapitala kod poslovnih banaka sporedni parametri za ocjenu dopuštenosti ugovorne kamatne stope, budući da se odnose samo na subjekte koji su mogli i željeli ostvariti kredit/zajam u poslovnim bankama.

Stoga sud utvrđuje da je ugovorna kamata od 3,1% mjesečno, koju su ugovorili tadašnji dužnik Panex Agro d.o.o. i tužitelj, Ugovorom 1998. dopuštena i zakonita. Naime, ona upravo odgovara tržišnim uvjetima područja na kojem je Panex Agro d.o.o. 1998. uzeo zajam, a u skladu je (dapače i niža) od kamata koje su na tom području u to vrijeme pravnim osobama nudile druge štedno-kreditne zadruge.

Također, budući da je vještakinja navela da su u vrijeme odobravanja kredita od strane tužitelja (dakle i 2001.), za korisnike kredita (dakle i za fizičke osobe) bili dostupniji krediti koje su odobravale štedno-kreditne zadruge, te da su tijekom 2001. ostale štedionice pripadajućeg područja također davale kredite uz kamatnu stopu od 1,9 % mjesečno, odnosno 22,5 % godišnje, kao i tužitelj, sud utvrđuje da ni kamatna stopa ugovorne kamate iz Ugovora 2001. nije lihvarska, odnosno da je dopuštena i zakonita.

Polazeći dakle od tog pravnog stanovišta da kamata iz Ugovora 1998. nije lihvarska, sud prihvaća i dio nalaza i mišljenja vještakinje u kojem ona navodi iznos duga tuženika prema tako ugovorenoj kamati a koji glasi: uz izračun ugovorne i zatezne kamate po kamatnoj stopi od 3,1% mjesečno dugovanje korisnika zajma (tadašnjeg dužnika Panex Agro d.o.o.) na dan 30.11.2001. iznosilo je 33.070,74 kuna. Također je sud prihvatio navode vještakinje koji

se tiču njenog stručnog mišljenja o mogućnosti pravnih i fizičkih osoba da dobiju kredit 1998. odnosno 2001., budući da ocjenjuje da ona raspolaže stručnim, vjerodostojnim znanjima u polju računovodstva i financija.

U ostalom dijelu nalaz i mišljenja navedene vještakinje sud ne prihvaća, jer se temelji na drugim pravnim stajalištima od onog kojeg je zauzeo sud.

Valja reči da sukladno čl. 277. st. 2. važećeg ZOO-a, ako je stopa ugovorne kamate viša od stope zatezne kamate ona teče i poslije dužnikova zakašnjenja, tako da u konkretnom slučaju valja ugovornu kamatu primijeniti i kao zateznu, i to što se tiče oba Ugovora.

Sukladno pak čl. 400. st. 3. u vezi sa st. 1. ZOO-a, u kreditnom poslovanju drugih bankarskih organizacija (dakle i tužitelja), ne primjenjuje se odredba o ništavosti odredbe ugovora kojom se predviđa da će na kamatu, kada dospije za isplatu, početi teći kamata ako ne bude isplaćena, iz čega proizlazi da je dakle u poslovanju tužitelja dopušteno obračunavati zatezne kamate za neplaćene ugovorne kamate o dospijeću.

Zaključno, nedvojbeno je da Ugovor 2001. čini pravnu cjelinu sa Ugovorom 1998., da iznos duga iz Ugovora 2001. zapravo odgovara preostalom dugovanju po Ugovoru 1998., a koje tužitelj osnovano potražuje.

Zbog svega, usvojen je tužbeni zahtjev, pri čemu je sud sukladno čl. 451. st. 3. ZPP-a, djelomično (sveukupno zapravo u cijelosti, budući da je dio platnog naloga već ranije održao na snazi) održao na snazi platni nalog.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, prema kojoj je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umješaču nadoknaditi troškove, na odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a, prema kojoj se stranci priznaju samo troškovi koji su bili potrebni za vođenje parnice, na odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine" broj 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14), te na odredbama Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine" broj 26/03, 125/11, 112/12, 157/13).

S obzirom na potpuni postignuti uspjeh tužitelja u sporu, priznat mu je ukupan trošak u iznosu od 26.205,00 kuna. Taj trošak odnosi se na sastav podneska za ovrhu 22.7.2004. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 17.11.2006. u iznosu od 250,00 kuna, zastupanje na ročištu 8.12.2006. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 22.1.2007. u iznosu od 1.000,00 kuna, sastav podneska 2.8.2007. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 26.11.2007. u iznosu od 1.000,00 kuna, sastav žalbe 30.1.2008. u iznosu od 1.250,00 kuna, zastupanje na ročištu 3.12.2009. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 14.4.2010. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 19.11.2011. u iznosu od 1.000,00 kuna, sastav podneska 21.1.2011. u iznosu od 250,00 kuna, sastav podneska 17.5.2011. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 26.2.2013. u iznosu od 1.000.00 kuna, zastupanje na ročištu 2.4.2013. u iznosu od 500,00 kuna, sastav podneska 21.6.2013. u iznosu od 250,00 kuna, zastupanje na ročištu 22.7.2014. u iznosu od 500,00 kuna, sastav podneska 8.8.2014. u iznosu od 1.000,00 kuna, sastav podneska 11.9.2014. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu 14.11.2014. u iznosu od 1.000,00 kuna, zastupanje na ročištu za objavu i uručenje presude 7.1.2015. u iznosu od 500,00 kuna. Dakle ukupno, navedeno iznosi 16.500,00 kuna. Tome su pribrojeni iznosi poreza na dodanu vrijednost po stopi od 22% na radnje obavljene do 1.9.2009. u iznosu od 1.430,00 kuna, po stopi od 23% na radnje obavljene do 29.2.2012. u iznosu od 977,50 kuna, po stopi od 25% na radnje obavljene nakon 1.3.2012. u iznosu od 1.437,50 kuna. Nadalje, tužitelju su priznati i troškovi sudske

pristojbe na prijedlog i rješenje o ovrsi u iznosu od 680,00 kuna, sudske pristojbe na presudu u iznosu od 680,00 kuna, nadalje troškovi predujma za vještačenje u iznosu od 3.000,00 kuna i dopune vještačenja u iznosu od 1.500,00 kuna. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska 31.8.2004. u iznosu od 250,00 kuna, podneska 23.8.2011. u iznosu od 250,00 kuna, podneska 11.4.2012. u iznosu od 250,00 kuna i podneska 24.10.2012. u iznosu od 250,00 kuna, odnosno ukupno sa pripadajućim iznosima poreza na dodanu vrijednost, 1.237,50 kuna, budući da je sud našao da taj trošak nije bio potreban za vođenje ove parnice.

Zbog svega riješeno je kao u izreci.

U Varaždinu, 7. siječnja 2015. godine

Sutkinja

Jasna Lekić, v. r.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu na Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, putem ovog suda u roku od 8 dana od dana dostave presude pisano u dva primjerka.

Odluka se u smislu čl. 467. st. 1. ZPP-a može pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10., 11., 12. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

DNA:

1. Odvjetničko društvo Petrić i dr., Varaždin, Kolodvorska 13
2. Zajednički odvjetnički ured Zlatko Ružman i Darko Pandur, Prelog, Trg kralja Tomislava 1

PRAVOMOĆNA I OVRHNA
s danom 20. 1. 2015 god.
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Vza. 11. 2. 2015 god.
Upisničar